

GVS 429

JANUAR 2019
LETO C - ŠTEVILKA 429

GLASILO

VRHOVNEGA SVETA
SALEZIJSKE DRUŽBE
SV. JANEZA BOSKA

URADNI ORGAN ANIMACIJE IN OBVEŠČANJA ZA SALEZIJSKO DRUŽBO

Ángel Fernández Artime

»Da bo moje veselje v vas« (Jn 15,11).

SVETOST TUDI ZATE

Razlaga vezila 2019

VRHOVNO VODSTVO DON BOSKOVIH USTANOV - RIM
SALEZIJSKA INŠPEKTORIJA SV. CIRILA IN METODA - LJUBLJANA

1. Bog vse kliče k svetosti	4
2. Sreča je Jezus.....	11
3. Sveti za in z mladino	13
4. Kaj pomeni »svetost tudi zate«?	16
5. Nekaj mogočih kazalnikov svetosti	20
6. Poti svetosti danes v luči zgodovine salezijanske družine	24
Svetost, živeta v salezijanski karizmi	32

Naslov izvirnika: «*Perché la mia gioia sia in voi*» (Gv 15,11) LA SANTITÀ ANCHE PER TE
v: Atti del Consiglio generale della Società salesiana di San Giovanni Bosco
Leto C, januar 2019, št. 429

Atti del Consiglio Generale je uradni organ animacije in obveščanja za salezijansko družbo

Prevod: Marjan Lamovšek
Uredil in grafični stavek: Marjan Lamovšek
Izdal in založil: Salezijanski inšpektorat, Ljubljana
Razmnoženo za člane Inšpektorije sv. Cirila in Metoda – Ljubljana
Ljubljana, januar 2019

Dragi bratje in sestre, draga salezijanska družina,

v sosledju z našim stoletnim salezijanskim izročilom se ob začetku tega novega leta, 2019, obračam k slehernemu izmed vas, na vseh koncih »salezijanskega sveta«, ki ga kot salezijanska družina oblikujemo v več kot sto štiridesetih deželah.

To storim z razlago nam tako domače teme, ki že z naslovom dobesedno povzema apostolsko spodbudo papeža Frančiška o poklicanosti k svetosti v sodobnem svetu: *Veselite in radujte se (Gaudete et Exsultate*¹).

Z izbiro te teme in naslova bi želel prenesti v našo govorico in z našo karizmatično dovezetnostjo osvetliti močan poziv, ki ga je papež Frančišek naslovil na vso Cerkev.² Zato želim dati tiste poudarke, ki so tipično »naši« v orisu naše salezijanske duhovnosti, ki si jo delimo v vseh 31. vejah salezijanske družine kot karizmatično dediščino, prejeta od Svetega Duha po našem ljubljenu očetu don Bosku; nedvomno nam bo pomagal živeti z isto globoko radostjo, ki nam prihaja od Gospoda: »*da bo moje veselje v vas*« (Jn 15,11).

Komu so namenjene te besede?

Zagotavljam, da so te besede namenjene vsem.

- Vsem vam, moji dragi sobratje salezijanci SDB.
- Vsem vam, bratje in sestre raznih kongregacij in institutov posvečenega in laiškega življenja naše salezijanske družine.
- Vsem vam, bratje in sestre, iz raznih združenj in različnih skupin salezijanske družine.
- Očetom in materam, vzgojiteljem in vzgojiteljicam, katehistom in animatorjem po vseh naših navzočnostih po svetu.
- In vsem odraščajočim in mladim po našem širnem salezijanskem svetu.

Sprejemam povabilo, ki ga je papež izrekel vsej Cerkvi. Njegova spodbuda ni kaka razprava o svetosti, ampak je poziv, vržen sodobnemu

¹ Poslej GE.

² Svojo hvaležnost izražam g. Pier Luigiju Cameroniju, vrhovnemu postulatorju za zadeve svetnikov, in gospe Lodovici Maria Zanet, izvedeni sodelavki v naši generalni postulatori in uveljavljeni poročevalki. Po zaslugi njunega pogleda sem te strani lahko opremil s toliko prvinami in vsebinami, lastnimi postulatori, ki lahko osvetlijo veliko stvari.

svetu in še zlasti Cerkvi, da bi živeli življenje kot poslanstvo in poklic k svetosti; svetosti, ki je utelešena v sedanji čas, v danes, v stvarnost vsakogar in v sedanje okoliščine.

Ponavljam ta vedno privlačni klic k svetosti, ker »danes« Cerkve zahteva, da ga ponovno izrečemo. Kot jaz sam so tudi vsi zadnji vrhovni predstojniki imeli zelo zgovorne posege o salezijanski svetosti in naših svetih zavetnikih.³

Kot za pretekla leta menim, da so ti napotki poleg za osebno branje zadostni, da služijo kot iztočnice za vzgojne in pastoralne pobude v najrazličnejših okoljih in okoliščinah našega »salezijanskega sveta«, v katerih delujemo.

1. BOG VSE KLIČE K SVETOSTI

Predstavljam si, da je veliko ljudi, med njimi morda tudi mi sami, zlasti pa veliko mladih, ko so slišali papeževo povabilo, imelo vtis, da beseda »svetost« zveni malo nenavadno, v mnogih primerih kar tuje in kot nepoznana v besedišču sodobnega sveta. Ni presenetljivo, da obstajajo kulturni sklopi ali razlagalne smeri, ki pot svetosti zamenjujejo z nekakšnim odtujujočim spiritizmom, ki beži od stvarnosti. Ali pa kot največ, da izraz »svetost« pristoji le tistim, ki jih častimo na podobah v naših cerkvah.

Papežev trud za izpostavitev vedno sodobne krščanske svetosti je vreden občudovanja in je naravnost »drzen«; klic prihaja po njegovi Besedi naravnost od Boga samega in svetost je predstavljena kot cilj poti slehernega človeka. Bog sam »želi, da smo sveti, ne pa, da se zadovoljimo s povprečnim, mlačnim in neprepoznanim življenjem« (GE 1).

Klic k svetosti je domač našemu salezijanskemu izročilu (sv. Frančišek Saleški). Poziv papeža Frančiška privlači pozornost zlasti zaradi silovitosti in odločenosti, s katero on zagovarja, da je svetost

³ P. Chávez, *Zajemimo iz duhovne izkušnje sv. Janeza Boska*, GVS 417 (2014); P. Chávez, *Dragi salezijanci, bodite sveti*, GVS 379 (2002); J. E. Vecchi, *Beatifikacija Artemida Zattija: Prodorna novost*, GVS 376 (2001); *Svetost in mučeništvo ob zori tretjega tisočletja*, GVS 368 (1999); E. Viganò, *Svetnik don Bosko*, GVS 310 (1983); *Riprogettiamo insieme la santità*, ACG 303 (1982); L. Ricceri, *Don Rua richiamo alla santità*, ACS 263 (1971).

namenjena vsem, ne le nekaterim, saj je sestavni del temeljnega načrta, ki ga ima Bog z nami. Namenjena je običajnim ljudem, ljudem, ki jih spremljamo v vsakdanjem življenju, sestavljena je iz preprostih reči, tipičnih za običajne ljudi.

Ne gre torej za svetost za nekaj herojev ali izrednih ljudi, ampak za običajen način vsakdanjega krščanskega življenja, za način krščanskega življenja, ki je utelešeno v sedanjih okoliščinah s tveganji, izzivi in priložnostmi, ki jih Bog izpostavlja na poteh življenja.

Sveto pismo nas vabi k svetosti: »*posvečujte se in bodite sveti, ker sem jaz [Gospod] svet*« (3 Mz 11,44).

Gre za jasno povabilo doživljati in pričevati popolnost ljubezni, ki ni nekaj ločenega od svetosti. Svetost je namreč v izpopolnjevanju ljubezni; ljubezni, ki je predvsem postala meso v Jezusu Kristusu.

Tudi sv. Pavel piše v pismu Efežanom in se nanaša na Očeta: »*pred stvarjenjem sveta nas je izvolil v njem [Jezusu Kristusu], da bi bili pred njegovim obličjem sveti in brezmadežni. V ljubezni nas je vnaprej določil, naj bomo po Jezusu Kristusu njegovi posinovljeni otroci. Takšen je bil blagohotni sklep njegove volje, v hvalo veličastva njegove milosti, s katero nas je obdaril v Ljubljnem*« (Ef 1,4–6). Ne torej več služabniki, ampak prijatelji (prim. Jn 15,15). Ne več tujci in priseljenci, ampak sodržavljeni svetih in domačini pri Bogu (prim. Ef 2,19). Zato smo vsi in vsakdo pozvani k svetosti: to je polno in uspelo življenje po Božjem načrtu v polnem občestvu z njim in z brati.

Tako ne gre za popolnost, ki bi bila namenjena le nekaterim, ampak je za vse.

Nekaj, kar je neskončno dragoceno, a vendar ni redko ali tujek, ampak je del skupnega poklica vseh verujočih. Je lepa pobuda, ki jo Bog daje vsakemu človeku.

To ni pot zgrešene duhovnosti, ki od polnosti življenja oddaljuje, ampak je polnost človečnosti, izpopolnjene z milostjo. »Življenje v polnosti«, kakor obljublja Jezus.

Ni standardizirana, plehka, toga značilnost, ampak je odgovor na vedno novo vetje Duha, ki ustvarja občestvo, upoštevajoč različnost, kajti »Sveti Duh je na začetku plemenitih idealov in pobud dobrega v človeštvu na poti«. ⁴

⁴ Janez Pavel II., *Okrožnica Redemptoris Missio*, 7. december 1990, 28.

Ne gre za skupek abstraktnih vrednot zgolj formalne vrednosti, ampak za sozvočje vseh tistih kreposti, ki utelešajo vrednote našega življenja.

Ne zgolj sposobnost zavračati zlo in navezovati se na dobro, ampak stanovitna drža, vesela v *dobrem življenju dobrega*.

Ni cilj, ki se ga doseže v trenutku, ampak postopna pot glede na Božjo potrpežljivost in dobrohotnost, ki vključuje svobodo in osebno prizadevanje.

Ni izključujoča drža v odnosu do drugačnega, ampak temeljna izkušnja pravega, dobrega, pravičnega in lepega.

Končno je svetost življenje po blagih, da bi postajali sol in luč sveta; je pot globokega počlovečenja, kot je to sleherna pristna duhovna izkušnja. Zato postajati sveti ne zahteva odtujevanja od samega sebe ali oddaljevanje od lastnih bratov, ampak pomeni pogumno živeti počlovečeno življenje in okušati (včasih težko) občestvo in odnos z drugimi.

»Postati svet« je prva in najbolj nujna naloga kristjana

Sveti Avguštin trdi: »Moje življenje bo živo, do vrha napolnjeno s tabo.«⁵ V njem, to je v Bogu samem je razlog za zmožnost poti svetosti v hoji za Kristusom. Pot svetosti je dana kristjanu po daru Boga v Kristusu: v njem – in svetniki, zlasti Devica Marija so njegov čudovit odsev – se razodeva polnost Očetovega obličja in pravi obraz človeka.

V Jezusu Kristusu Božje in človekovo obličje žarita »skupaj«. V Jezusu razbiramo moža iz Galileje in obličje Očeta: »*Kdor je videl mene, je videl Očeta*« (Jn 14,9).

Jezus, Beseda, ki je postala meso, je polna in dokončna Očetova beseda. Od trenutka utelešenja se Božja volja srečuje v Jezusovi osebi. On nam po svojem življenju, besedi in molku, po odločitvah in dejanjih, zlasti pa po svojem trpljenju, smrti in vstajenju kaže, kakšen je Božji načrt za človeka, kakšna je njegova volja in način, kako naj nanjo odgovarjamo.

Ta Božji načrt za slehernega od nas danes je preprosto polnost krščanskega življenja, ki se meri *po rasti, ki jo Kristus doseže v nas, in po stopnji, na kateri po milosti Svetega Duha oblikujemo svoje življenje po*

⁵ Sv. Avguštin, *Izpovedi*, 10,28.

življenju Gospoda Jezusa. Tako ne pomeni uresničevati izredne stvari, ampak pomeni živeti združeni z Gospodom in posebiti njegove drže, misli in vedenje. Tudi pristop k evharistiji pomeni izražati in pričevati, da si želimo privzeti njegov slog, način življenja in izpolnjevati isto poslanstvo kot Jezus Kristus.

Tudi 2. vatikanski cerkveni zbor je v konstituciji o Cerkvi odločno razglasil *splošno poklicanost k svetosti* in zatrdil, da iz tega nihče ni izključen: »V različnih načinih življenja in ob različnih nalogah uresničujejo eno samo svetost vsi, ki se dajo voditi Božjemu Duhu in kateri v poslušnosti nebeškemu Očetu v duhu in resnici molijo Boga Očeta, hodijo za Kristusom, ubogim, ponižnim in obloženim s križem, da bi si zaslužili deležnost pri njegovem poveljanju« (C 41).

»Svetost za sosednjimi vrati« in splošen klic k svetosti

Edith Stein zapiše, da ko je bila še ateistka, je odločilno spodbudo za spreobrnjenje doživela v dveh srečanjih. Prvo je bilo z ženo nekega prijatelja, ubitega v vojni; kot vdova je ta žena kljub parajoči se bolečini izpričevala presenetljivo luč in moč vere. Drugo srečanje pa se je zgodilo v neki cerkvi, v katero je Edith vstopila zgolj zaradi umetniškega zanimanja; srečala je starejšo gospo, ki je sredi polnega delavnika prišla v cerkev obložena z nakupovalnimi torbami, da bi bila nekaj trenutkov v tesni zaupljivosti in češčenju evharističnega Jezusa.

Don Bosko je imel mater in prvo učiteljico Marjeto Occhiena, preprosto kmetico brez kake izobrazbe, kaj šele, da bi bila ustrezno teološko podkovana, imela pa je inteligentnost srca in poslušnost vere.

Sveta Terezija iz Lisieuxa je pripovedovala, da kot otrok ni kaj dosti razumela, kar je govoril duhovnik, a da ji je bilo dovolj pogledati obraz očeta Louisa in je vse razumela.

Nihče od teh laikov – Anna Reinach, Edithina prijateljica, neznana gospa z nakupovalnimi torbami, mati Marjeta ali oče Louis Martin – o sebi nikoli niso razmišljali, da so svetniki, in se tudi niso zavedali vpliva, ki so ga imeli na ljudi, s katerimi so se srečevali s čisto vsakdanjim vedenjem.

Obstoj teh preprostih, a odločilnih likov, teh »svetnikov za sosednjimi vrati«, kakor jih opredeli papež Frančišek (GE 7), spominja, da je v življenju potrebno biti svet, ne pa, da bi bili nekega dne razglašeni za

takšne. Poleg tega pripomore k razmisleku o dejstvu, da kanonizirani svetniki prvi zajemajo iz ponižne svetosti Božjega ljudstva – slava enim je tudi slava drugih v globoki in trdni povezanosti.

Živeti svetost je torej izkušnja o tem, da je kdo pred nami in da smo rešeni; pomeni učiti se odgovarjati na to zvesto ljubezen. Je odgovornost odgovoriti na veliko ljubezen.

V tem smislu je eden od najpomembnejših prispevkov za krščansko duhovnost tisti, ki ga je podal ženevski škof Frančišek Saleški, ko je na vso moč zagovarjal *svetost za vsakogar* in »*pobožnost*« izza samostanskih zidov spustil tudi v svet. V svojem čudovitem delu *Uvajanje v bogoljubno življenje* zapiše: »Bog je ob stvarjenju sveta zapovedal rastlinam, naj vsaka rodi sad po svoji vrsti. Tako je zapovedal tudi kristjanom, živim rastlinam svoje Cerkve, naj prinašajo sad pobožnosti vsak po svoji zmožnosti in poklicu.

Drugače mora biti pobožen izobraženec kakor delavec, drugače služabnik kakor knez, drugače vdova kakor dekle ali zakonska žena. Pa ne samo to, pobožne vaje se morajo prilagoditi tudi močem, zaposlenosti in dolžnostim vsakega posameznika. [...] V katerem koli poklicu smo, povsod moremo in moramo hrepeneti po popolnem življenju.«⁶

Zgodovina Cerkve je močno zaznamovana s toliko možmi in ženami, ki so s svojo vero, ljubeznijo in življenjem bili kot žarometi, ki so razsvetljevali in še razsvetlujejo tolike generacije, vključno s temi v našem času. So živa priča, kako je moč Vstalega v njihovem življenju dosegla takšno stopnjo, da so mogli izreči kot sv. Pavel, čeprav velikokrat brez besed: »*ne živim več jaz, ampak Kristus živi v meni*« (Gal 2,20). Poleg tega je še svetost brez imena, ta, ki ni dosegla časti oltarja, katerih življenje morda »ni bilo popolno, toda kljub nepopolnostim in padcem so nadaljevali pot in so bili vseč Gospodu« (GE, 3). To je svetost lastne matere, babice ali drugih bližnjih; je svetost zakona, ki je čudovita pot rasti v ljubezni; je svetost očetov, ki skrbijo za svoje otroke in se zanje velikodušno žrtvujejo, velikokrat z nepredvidenimi žrtvami. Možje in žene, spominja papež, ki trdo delajo, da v hiši ne zmanjka kruha. Bolniki, ki živijo s svojo boleznijo v miru in v duhu vere ter v združenju s trpečim Jezusom; ostarele redovnice, s podarjenim in iztrošenim življenjem, ki pa še ohranjajo nasmeh in upanje ... (prim. GE 7).

⁶ Frančišek Saleški, *Uvajanje v bogoljubno življenje* I,3.

Z gotovostjo lahko zatrdimo, da so v vseh obdobjih in na vseh koncih Cerkve bili in so še svetniki vseh starosti, življenjskih okoliščin, z značilnostmi različnimi ena od druge.

To je zelo dobro upovedil papež Benedikt XVI., ko je podal svoje pričevanje: »Rad bi še dodal, da zame niso samo nekateri veliki svetniki, ki jih imam rad in jih dobro poznam, ‚kažipot na poti‘, ampak tudi preprosti svetniki, to je dobri ljudje, ki jih opažam v svojem življenju in ne bodo nikoli kanonizirani. To so običajni ljudje, če tako rečem, brez opaznega herojstva, a v njihovi vsakodnevni dobroti vidim resničnost vere.«⁷

Vse to nedvomno prepoznavamo v načinu, s katerim so mnogi utelesili krščansko pot v svojem življenju. Nekateri se morda zdijo »majhni«, drugi »veliki«, vsi pa so prehodili mikavno in privlačno pot.

Isti papež Benedikt sklene z izjemno dragocenim izrazom, ki po moji oceni čudovito povzema sporočilo vezila letošnjega leta. Takole pravi: »*Dragi prijatelji, kako velik in lep je krščanski poklic, če nanj gledamo v tej luči! Vsi smo poklicani k svetosti: to je takt krščanskega življenja.*«⁸

Marija iz Nazareta: edinstvena luč na poti svetosti

Vse te preproste in nemalokrat anonimne sledi svetosti imajo vedno vzor, h kateremu se ozirajo in v katerem odsevajo. Krščanska svetost ima v Mariji iz Nazareta, materi Gospoda, Božjega Sina, najlepši in najbližji vzor.

Marija je žena izreka »tukaj sem«, polne in celostne razpoložljivosti Božji volji. Ko izreče »*Zgodi se mi po tvoji besedi*« (Lk 1,38), izjavi Marija, da polno in globoko srečo najde v vsem, kar tisti »fiat« v veri predpostavlja. Ne le ko Sin zapusti dom in se loči od nje, ker mora izpolniti Očetovo voljo, ampak tudi v ekstremnem trenutku, v katerem Marija okuša trpljenje zaradi njegovega križanja in smrti. Strašna bolečina, ki jo doživlja kot mati.

V Mariji, Gospodovi materi, srečujemo bogastvo *življenja, ki je v vsakem trenutku sprejelo Božji načrt*; življenje, ki je bilo trajni »tukaj sem«, izrečen Gospodu. Kako privlačno je v tej perspektivi gledati na Marijo in premišljevati o vrednosti človeškega življenja in o njegovem polnem pomenu na obzorju večnosti.

Pogumno sprejetje skrivnostnega Božjega načrta privede Marijo, da postane mati vseh verujočih, vsakemu izmed nas vzornica poslušanja

⁷ Benedikt XVI., *Kateheza ob splošni avdienci 13. aprila 2011: Insegnamenti VII (2011), 451.*

⁸ Prav tam, 450.

in sprejemanja Božje besede in zanesljiva vodnica k svetosti. To pa zato, ker nas uči, da samo Bog naše življenje napravi veliko. »Samo če je Bog velik, je tudi človek velik. Z Marijo moramo začeti razumeti, da je tako. Ne smemo se oddaljiti od Boga, ampak ga moramo približati; storiti, da bo velik v našem življenju; tako tudi mi postajamo božanski; ves blišč Božjega dostojanstva je tudi naš.«⁹

Iz tega razloga je nepredstavljivo, da bi kristjan mogel prehoditi pot svetosti brez pogleda na Marijo kot na mater. Zreti vanjo je *učiti se verovati, učiti se upati, učiti se ljubiti*. In če bomo molili kot ona in z njo, bomo na svoji vsakdanji poti gotovo doživljali tisto tolažbo, ki lahko pride samo od Boga. Poleg tega, če jo kličemo kot mater Božjega Sina, bomo svoje srce odprli daru njene priprošnje kot matere Sina in njenih sinov.¹⁰

S salezijansko občutljivostjo ...

Lahko bi rekli, da če kdo postane svet, ima vse. Če ne, vse izgubi. Cilj svetosti in malodane roteče povabilo, da bi jo dosegli, je tudi veliko don Boskovo sporočilo, os, okoli katere se vrtila celotna duhovna ponudba in njegovo življenjsko pričevanje. Svetost, ki jo ponuja don Bosko, je lahka in privlačna, a hkrati trdna. V izjavi Dominika Savia »Hočem postati svet, moram postati svet in ne bom srečen, dokler ne bom svet«¹¹ odzvanja veliko – če ne vse –, kar mu je don Bosko znal posredovati vse od pridige, pri kateri je Dominik prisluhnil tem spodbudnim besedam: »Postati svet je lahko. Vsi moramo postati sveti. Za tistega, ki postane svet, je v nebesih pripravljena velika nagrada.«¹² Don Bosko je zapisal, da je bila ta pridiga iskra, ki je tako zanetila srce Dominika Savia, da se je zaljubil v Boga.

V don Boskovi modrosti, ki je umirjal Dominikovo željo po spokorništvu in mu raje predlagal zvestobo pri molitvi, učenju, dobro

⁹ Benedikt XVI., *Homilija na praznik Marijinega vnebovzvetja*, 15. avgust 2005.

¹⁰ Da bi nadaljevali to »marijansko pot«, bomo od 7. do 10. novembra 2019 v Buenos Airesu obhajali 8. mednarodni kongres Marije Pomočnice z naslovom *Marija, verujoča žena*.

¹¹ ISS, *Fonti Salesiane. 1. Don Bosco e la sua opera. Raccolta antologica*, LAS, Roma 2014, 1047. Celoten odlomek, na katerega se navezujem, gre takole: »Nekega dne je bila razlaga besed po etimologiji. "In, pravi, kaj pomeni Dominik?". Odgovor: "Dominik pomeni od Gospoda". "Vidite, je odločno dejal, ali nimam prav, da ga prosim, naj postanem svet: celo moje ime pove, da sem Gospodov. Jaz torej moram in hočem biti ves Gospodov in hočem postati svet in nesrečen bom, dokler ne bom svet".«

¹² Prav tam, 1046.

opravljenih dolžnostih, vztrajnost pri razvedrilu (recimo kar v celotni razsežnosti odnosov), se je izrisovalo tipično salezijansko zavedanje o splošni poklicanosti k svetosti.

Z ustanovitvijo Družbe sv. Frančiška Saleškega in pozneje z Družbo hčera Marije Pomočnice (skupaj s soustanoviteljico Marijo Dominiko Mazzarello) postavi don Bosko za cilj, veljaven vse do danes, posvečevanje njenih članov.¹³

Kmalu zatem salezijance na to spomni don Rua, ko jih opominja s temi besedami: »To nam je vcepljal naš preljubi don Bosko v prvem členu svetega Pravila, kjer pravi, da je namen naše družbe najprej krščansko izpopolnjevanje njenih članov, nato pa vsakršno dejanje duhovne in telesne karitativne ljubezni do mladine.«¹⁴ Brez tega bi se vse apostolsko prizadevanje za mlade izkazalo za jalovo. Don Bosko zelo dobro ve, da je prvi, korenit in odločen način, kako pomagati drugim, ta, da si svet.

V tej »šoli nove in privlačne apostolske duhovnosti«¹⁵ don Bosko prebira evangelij s pedagoško in pastoralno izvirnostjo, ki zahteva »novo sintezo«, ki naj bo uravnotežena, skladna in po svoje celovito povezana z običajnimi sestavinami krščanske svetosti, v kateri imajo kreposti in sredstva posvečenja svoje mesto, mero, skladnost in lepoto, ki so zanj značilni.«¹⁶

2. SREČA JE JEZUS

Ponudba za svetost je namenjena slehernemu kristjanu, ker je polnost življenja in sinonim za srečo, blaženost. Mi kristjani doživljamo srečo v hoji za Jezusom Kristusom.

Te besede so namenjene mladim, so zanje, a dobro vemo, da je »svetost tudi zate«, tiče se vseh: mladih, vzgojiteljev, očetov in mater, posvečenih laikov in laikinj, redovnic, redovnikov, duhovnikov. Na kratko, te moje

¹³ Prim. K SDB, 2, 25, 65, 105; K HMP, 5, 46, 82.

¹⁴ M. Rua, *Santificazione nostra e delle anime a noi affidate. Lettera del Rettor Maggiore agli Ispettori e ai Direttori di America*, Valsalice, 24. september 1894.

¹⁵ Janez Pavel II., *Discorso in occasione della visita alla Pontificia Università Salesiana*, 31. januar 1981, v *L'Osservatore Romano*, 8. februar 1981, 1.

¹⁶ E. Viganò, *Kaj je morneški duh*, v GVS 301 (1981), 22.

besede so namenjene vsem in vsakemu članu naše salezijanske družine, da bi se vsi čutili vključene in seveda se tičejo vsega Božjega ljudstva.

Zelo so lepa sporočila, ki so jih mladim v globokem prepričanju izrekli papež Janez Pavel II., papež Benedikt XVI. in papež Frančišek; ne smejo nam biti tuja. Od vseh bom izbral samo majhen vzorec, ki ima skupni imenovalec: v vseh papeži mlade nagovarjajo, naj Jezusa sprejmejo kot zagotovilo za svojo srečo. To je bil velikanski izziv, ki ga je sv. Janez Pavel II. dal mladim z vsega sveta: »V resnici, **ko sanjate o sreči, iščete Jezusa**; on vas pričakuje, ko vas nič od tistega, kar najdete, ne zadovolji; on je lepota, ki vas tako privlači; on vas izziva s tisto žejo po korenitosti, ki vam ne da, da bi se prilagajali kompromisu; on vas sili, da odložite maske, ki ponarejajo življenje; on v vašem srcu odkriva najbolj resnične odločitve, ki bi jih drugi radi zadušili. Jezus v vas budi željo, da iz svojega življenja napravite nekaj lepega, budi voljo, da sledite idealu, vas brani, da vas ne bi pogoltnila povprečnost, vam daje pogum, da si ponižno in vztrajno prizadevate za izboljševanje samih sebe in družbe, tako da ta postaja bolj človeška in bratska.«¹⁷

Nič manj konkreten ni bi bil papež Benedikt XVI., ko je mlade nagovoril: »Dragi mladi, sreča, ki jo iščete, sreča, ki jo imate pravico okušati, ima ime, obraz: to je Jezus Kristus iz Nazareta, skrit v evharistiji [...]. Bodite docela prepričani: Kristus ničesar ne odvzema, kar je v vas lepega in velikega, ampak vse vodi v dovršenost zaradi Božje slave, sreče ljudi, rešitve sveta [...]. Dajte se presenetiti Jezusu! Dajte mu ‚pravico, da vam spregovori‘.«¹⁸

Papež Frančišek pa mladim govori, da se s srečo ne da tržiti, ne dopušča zmanjševanja pričakovanj do te mere, da na koncu ne bi bila omogočena kot nekaj trdnega in plemenitega, ampak zgolj kot nekaj, kar je mogoče okušati »po majhnih odmerkih« in ki tako, kot pride, tudi odide, in kar seveda ni prava sreča ali pot človeškega polnega uresničenja: »Vaša sreča nima cene in z njo se ne trguje; ni nekakšna aplikacija, ki se jo naloži na telefon.«¹⁹

¹⁷ Janez Pavel II., *Veglia di Preghiera della XV GMG*, Roma Tor Vergata, 19. avgust 2000.

¹⁸ Benedikt XVI., *Discorso alla Festa di accoglienza dei giovani a Colonia*, 18. avgust 2005.

¹⁹ Frančišek, *Omelia nell'Eucaristia del giubileo dei ragazzi e delle ragazze*, Rim, 24. april 2016.

Don Bosko želi, da bi bili njegovi mladi srečni sedaj in v večnosti

V uvodu svojega Pisma iz Rima 10. maja 1884 piše don Bosko svojim fantom: »Eno samo željo imam, to, da bi vas videl srečne tukaj na zemlji in v večnosti.«²⁰

Ob koncu svojega zemeljskega življenja te besede povzemajo srčiko njegovega sporočila mladim vseh časov in na vseh koncih sveta. Biti srečen je sanjani cilj slehernega mladega človeka, tako danes kakor jutri, vedno. A ne le to. »V večnosti« je tisti več, ki ga lahko da samo Jezus s svojo ponudbo sreče, to je svetosti. Je odgovor na pekočo žejo po »za vedno«, ki žge v srcu slehernega mladega človeka.

Svet, družba v vseh narodih ni zmožna ponuditi tega »za vedno« in tudi ne večne sreče. Bog pa je.

V don Bosku je vse to bilo zelo jasno; v svoje fante je znal sejati močno željo postati sveti, da bi živeli za Boga in dosegli raj: »Mladino je vodil po poti preproste, vedre in vesele svetosti, pri čemer je v eno združeval izkušnjo na dvorišču, resno učenje in trajen čut za dolžnost.«²¹

3. SVETI ZA IN Z MLADINO

Svetost, značilna za salezijansko karizmo, kjer je mesto za vse, posvečene in laike, ima svojo posebno tolmačenje v odnosu do mladinske svetosti. Moj predhodnik Pascual Chávez je v začetku svoje službe vrhovnega predstojnika zapisal v pismu *Dragi salezijanci, bodite sveti*: Mladi sami so don Bosku pomagali, da jih je vpletel »v dogajanje in jih usposobil za prve sprejemnike in sodelavce. Pomagali so mu ,začeti sredi vsakdanjega življenja slog nove svetosti po meri stopnje razvoja določenega fanta'. Na neki način so bili hkrati učenci in učitelji. Naša svetost je svetost za mlade in z mladimi, kajti tudi pri iskanju svetosti ,stopajo skupaj mladi in salezijanci': ali bomo postali sveti, tako da stopamo in se učimo skupaj z njimi, ali pa sploh ne bomo sveti.«²² Pristno salezijansko srce naše salezijanske družine mora biti sveto, če

²⁰ ISS, *Fonti Salesiane. 1. Don Bosco e la sua opera. Raccolta antologica*, LAS, Rim, 2014, 444.

²¹ J. E. Vecchi, *Andate oltre. Temi di spiritualità giovanile*, Elle Di Ci, Leumann (TO) 2002.

²² P. Chávez, *Dragi salezijanci, bodite sveti*, GVS 379 (2002), 15–16.

naj doseže mlade; še bolj dosledno skrbi, da ne pušča vnevar dolžnosti, da se posvečuje sredi mladine in *skupaj* z njo.

Ta želja se lahko nanaša na vsako od 31 vej, ki tvorijo salezijansko družino. Z zanimanjem sem poiskal sklicevanje na svetost v konstitucijah in pravilnikih v različnih kongregacijah naše družine, v Načrtu apostolskega življenja salezijancev sotrudnikov, v ‚idearijih‘, statutih in pravilnikih (po njim lastnih imenih) vseh vej, ki rastejo na drevesu naše karizme. Zagotavljam, da vsi, na en ali drug način, zremo na svetost kot na cilj in namen, zaradi katerega smo porojeni kot ustanova, kot cilj, ki naj ga dosežemo s svojim življenjem. Svetost je torej predložena vsakemu članu in je predložena kot cilj v apostolatu za druge.

Mladost, čas za svetost

Prepričani, da »je svetost najlepši obraz Cerkve« (GE 9), jo še prej, kot jo predložimo mladini, živimo in pričujemo sami in tako postajamo »privlačna« skupnost, kakor ob različnih priložnostih o tem pripovedujejo Apostolska dela (prim GE 93). Samo če dosledno tako živimo, je mogoče spremljati mladino na poteh svetosti.

Če sv. Ambrož trdi, da »je vsaka starost zrela za svetost«,²³ je na tej ravni nedvomno tudi mladost. V svetosti številnih mladih Cerkev priznava Božjo milost, ki prehiteva in spremlja zgodovino posameznika, priznava vzgojno vrednost zakramentov evharistije in sprave, rodovitnost poti vere in karitativne ljubezni, kakor tudi preroški naboj teh »prvakov«, ki so nemalokrat s krvjo zapečatili to, da so Kristusovi učenci in misijonarji evangelija. Izraz, ki si ga mladina danes želi najbolj slišati, je *pričevanje pristnega življenja*. Življenje mladih svetnikov je zato prave beseda Cerkve in je povabilo stopiti na pot svetega življenja, je najbolj potreben poziv, ki ga mladina potrebuje. Pristna duhovna živahnost in rodovita pedagogika svetosti ne razočarata globokih teženj mladih: njihovih življenjskih potreb, ljubezni, rasti, veselja, svobode, prihodnosti kot tudi usmiljenja in sprave.

Pobuda ima gotovo okus pravega izziva. Če je po eni strani zelo privlačna, po drugi povzroča strah in negotovost. Premagati mora tveganje, »da se zadovoljimo s povprečnim, mlačnim in neprepoznanim življenjem« (GE 1); predpostavlja zmagovanje nad skušnjo, životarjenja,

²³ Ambrož, *De Virginitate*, 40.

saj svetost ni nekaj drugega od vsakodnevnega življenja, ampak je prav to vsakdanje življenje, živeto na izjemen način, saj ga lepega napravlja Božja milost. Sad Svetega Duha je namreč življenje, živeto v veselju in ljubezni, in prav v tem je svetost. V tem smislu je dragocen zgled, ki ga papež daje v apostolski spodbudi, ko poda življenjsko pričevanje kardinala Frančiška Ksaverja Nguyena Van Thuana, ki je dolga leta prebil v zaporu. Zoperstavil se je temu, da bi ga čakanje na osvoboditev izželo, in se je drugače odločil: »Živim sedanji trenutek, izpolnjen z ljubeznijo, in [...] oprijemam se priložnosti, ki so vsak dan na voljo, da bi izpolnil redne naloge na izreden način« (GE 17).

Mladi svetniki in mladost svetnikov

»Jezus vsakega svojega učenca vabi k celostni podaritvi življenja, brez človeške osebne koristi in računice. Svetniki sprejemajo to zahtevno povabilo in s ponižno učljivostjo stopijo na pot za križanim in vstalim Kristusom. Cerkev na nebesnem oboku svetosti zre v čedalje bolj številno in žareče ozvezdje svetih in blaženih otrok, odraščajočih in mladih, ki vse od časa prvih krščanskih skupnostih dosega nas danes. Sklicujoč se nanje kot na zaščitnike jih kaže mladim kot oporne točke za njihovo življenje.«²⁴ Po raznih raziskavah, tudi pripravljanih na škofovsko sinodo o mladih, mladi sami priznavajo, da so bolj »dovzetni za ‚govorico življenja‘ kot pa za abstraktno teološko govorjenje«,²⁵ in imajo življenje svetnikov za zelo pomembno. Zato je velikega pomena, da jim je predstavljeno na način, primeren njihovi starosti in položaju.

Vredno je tudi opozoriti, da je poleg »mladih svetnikov« treba mladim predstaviti »mladost svetnikov«. Vsi svetniki so namreč šli tudi skozi obdobje mladosti in koristno je današnjim mladim pokazati, na kakšen način so svetniki preživljali čas svoje mladosti. Tako bi lahko prestregli mnoge ne lahke in ne preproste mladostne razmere, v katerih pa je navzoč Bog in deluje na skrivnosten način. Pokazati, da je njegova milost na delu prek nejasnih poti potrpežljivega izgrajevanja svetosti,

²⁴ XV Assemblea ordinaria del Sinodo dei Vescovi, *I giovani, la fede e il discernimento vocazionale. Instrumentum Laboris*, LEV, Roma 2014, 214.

²⁵ XV Assemblea ordinaria del Sinodo dei Vescovi, *I giovani, la fede e il discernimento vocazionale. Instrumentum Laboris. Riunione pre-sinodale. Documento finale* (19-24 marzo 2018), Parte II, Introduzione. Dokument je na spletni strani: <http://press.vatican.va/content/salastampa/it/bollettino/pubblico/2018/03/24/0220/00482.html>

ki zori skozi čas po toliko nepredvidljivih poteh, to lahko pomaga vsem mladim, nihče ni izključen, gojiti upanje na svetost, ki je vedno mogoča.

Zadnja številka sklepnega dokumenta sinode skladno s tem, o čemer govorimo, zatrjuje, da je tudi svetost mladih del svetosti Cerkve, saj »so mladi sestavni del Cerkve. To je tudi svetost, ki je v zadnjih desetletjih rodila mnogovrsten razcvet na vseh koncih sveta: med sinodo opazovati in premišljevati o pogumu toliko mladih, ki so se odpovedali svojemu življenju, da bi le ostali zvesti evangeliju, to je bilo za nas ganljivo; prisluhniti pričevanju mladih, navzočih na sinodi, ki so se sredi preganjanja odločili, da si z Jezusom delijo njegovo trpljenje, to je bilo poživljajoče. Po svetosti mladih Cerkev lahko obnovi svojo duhovno gorečnost in svojo apostolsko živost.«²⁶

4. KAJ POMENI »SVETOST TUDI ZATE«?

Papež Frančišek to pove preprosto in neposredno.

Potem ko je zatrdil, da za to, da si svet, ni potrebno biti škof, duhovnik, redovnik ali redovnica, doda: »Vsi smo poklicani biti sveti, ko ljubimo in ko vsak dan pričujemo z vsakdanjimi opravili tam, kjer smo. Ali si posvečen ali posvečena oseba? Bodi svet tako, da z veseljem živiš svojo podaritev. Ali si poročen, poročena? Bodi svet tako, da ljubiš in skrbiš za svojo ženo oz. moža, kakor je to storil Kristus za Cerkev. Ali si delavec? Bodi svet tako, da pošteno in strokovno opravljáš svoje delo v službi bratom. Si oče, mati, dedek ali babica? Bodi svet tako, da potrpežljivo učiš otroke hoditi za Jezusom. Ali imaš oblast? Bodi svet tako, da si prizadevaš za skupno blaginjo in postavljaš ob stran osebne koristi« (GE 14).

To nas opogumlja, da v preproste besede pretolmačimo izziv, ki je pred nami in ki se kaže kot dragoceno izzivanje za vse in vsakogar od nas, za vse starosti in etape življenja.

Kaj je torej svetost, ta svetost, ki nam je predstavljena tako blizu in dostopna mlademu človeku, današnjemu človeku?

²⁶ XV Assemblea ordinaria del Sinodo dei Vescovi, *I giovani, la fede e il discernimento vocazionale. Documento finale*, LEV, Roma 2018, 167.

– Gre za zadevo, ki je blizu, je stvarna, konkretna, mogoča. Ali bolje, je **temeljni poklic za ljubezen**, kot prepozna 2. vatikanski cerkveni zbor (C 11); je duša, jedro tega klica k svetosti, je za vsakega človeka ljubezen, živetva v polnosti: »*Bog je ljubezen, in tisti, ki ostaja v ljubezni, ostaja v Bogu in Bog ostaja v njem*« (1 Jn 4,16).

– Gre za prinašanje sadov **krstne milosti brez bojzani, da Bog od nas zahteva preveč**: »Dovoli, da krstna milost obrodi sadove na poti svetosti. Dopusti, da boš vedno odprt za Boga; s tem namenom izberi njega, vedno znova izberi Boga« (GE 15). Konkretno gre za življenje v Duhu, v preprostem vsakodnevnem življenju se dati voditi Svetemu Duhu, brez strahu pogled vzdigovati kvišku in prepuščati se ljubezni in osvobajanju Boga samega.

Papež Benedikt XVI. je vabil vse mlade, da se »odprejo delovanju Svetega Duha, ki preobraža naše življenje, da bi tudi mi bili kot kamenčki velikega mozaika svetosti, ki ga Bog ustvarja skozi zgodovino, da bi Kristusovo obličje žarelo v polnosti svojega sijaja. Naj nas ne bo strah ozirati se kvišku k Božjim višinam; ne bojmo se, da Bog od nas preveč zahteva.«²⁷

– Gre za to, da smo **zadovoljni svetniki, kajti Bog si nas je tako zamislil**.

»Kar je bilo doslej rečeno, ni izraz zaviralnega, žalostnega, kislega, melanholičnega duha ali plitve podobe brez energije. Svetnik živi veselo in s smislom za humor« (GE 122). Ko je bil Janez Bosko še mlad, je ustanovil *družbo veselja* in Dominik Savio je novim prišlekom v oratorij navadno dejal: »Vedi, da mi tukaj svetost tako uresničujemo, da smo vsi zelo veseli«²⁸ (in vemo, da ne gre za površinsko veselje, ampak za ukoreninjeno in globlje, v notranjosti, v odgovornosti pred življenjem in samim Bogom).

Don Bosko je zelo dobro razumel in je na svoje fante prenesel, da gresta prizadevanje in veselje z roko v roki in da sta svetost in veselje neločljiva dvojica. Njegovo povabilo in klic je k svetosti veselja in k veselju, živetemu v svetem življenju. To ne pomeni prezreti, da prizadevanje za svetost prinaša pogum, saj je povedano z drugimi besedami pot, ki

²⁷ Benedikt XVI., *Kateheza pri splošni avdienci* 13. aprila 2011: *Insegnamenti VII* (2011).

²⁸ BiS 5, str. 218.

gre »proti toku«, nemalokrat pot oporečništva, na kateri moramo v določenih trenutkih biti kot Jezus »znamenje nasprotovanja«.

– Pri poti svetosti gre za pot, ki sprejema **razsežnost križa**.

Papež Frančišek nas spominja na notranjo trdnost, da smo vztrajni in stanovitni v dobrem; opozarja na čuječnost, saj se je treba »bojevati in stati na straži zaradi naših agresivnih in egocentričnih nagnjenj, da ne bodo pognale korenin« (GE 114); spodbuja evangeljsko *svobodo govora*, da nas ne bi preplaval strah; zlasti pa vabi, da se ne odmaknemo od zrenja Križanega, izvira milosti in osvobajanja: »In če pred njegovim obličjem Kristusu nisi zmozel dovoliti, da te ozdravi in prenovi, tedaj se potopi v njegovo srce, vstopi v njegove rane, kajti tu ima središče Božje usmiljenje« (GE 151).

Morda sklicevanje na križ danes med nami ni tako zelo pogosto, a tudi v tem se moramo spremeniti. Ni mogoče živeti pristnega krščanskega življenja in v vsakdanu stopati po poti svetosti, če pustimo križ ob strani.

Ker sem med zadnjo sinodo sodeloval pri kanonizaciji sv. Pavla VI. in je bilo skupaj z njim razglašeni še šest svetnikov, se mi zdijo tele njegove besede zelo primerne: »Kaj bi bil evangelij, to je krščanstvo, brez križa, brez bolečine, brez Jezusove žrtve? To bi bil evangelij, krščanstvo brez odrešenja, brez zveličanja, ki ga vsi absolutno potrebujemo. Gospod nas je odrešil s križem; ponovno nam je dal upanje, s svojo smrtjo nam je dal pravico do življenja. Nositi križ! Velika stvar, velika stvar, predragi sinovi! To pomeni pogumno se spoprijeti z življenjem, brez mehkužnosti in strahopetnosti; pomeni nepogrešljive težave našega bivanja preoblikovati v moralno moč; pomeni znati razumeti človeško trpljenje in končno znati zares ljubiti.«²⁹

– Gre za življenje **svetosti, ker ne odteguje lastnim dolžnostim, zanimanju, razpoloženju**, ampak vse to povzema v ljubezni. Svetost je izpopolnjenje ljubezni in odgovarja na temeljno človekovo potrebo: da je ljubljen in da ljubi. Toliko bolj svet, kolikor bolj moški in ženska, saj »življenje nima poslanstva, temveč je poslanstvo samo« (GE 27).

Svetost je potemtakem **pot počlovečenja**. »Potrebujemo duha svetosti, ki bo prepojil našo samoto in naše služenje, našo notranjost in naše prizadevanje za evangelizacijo, da bo vsak trenutek izražal našo darujočo ljubezen v Gospodovih očeh. Tako bodo postali vsi trenutki stopnice na naši poti k svetosti« (GE 31).

²⁹ Pavel VI., *Nagovor med križevim potom*, 24. marca 1967.

Svetost zato sovпада s **polnim razcvetom človeškosti**. Ne pomeni kake poti, ki ne bi bila prizemljena, ampak dopušča, da človek čedalje bolj polno in zares doživlja človekost sebe in svojih bratov. Na obrazu pravega svetnika se vedno jasno razbere moški oz. ženska, kakršen je, z vsemi čustvenimi, duševnimi, intelektualnimi in odnosnimi lastnostmi, ki ga opredeljujejo: »V svetnikih postane očitno: kdor se napoti k Bogu, se ne oddaljuje od ljudi, ampak jim postaja zares blizu.«³⁰

Že sedaj vas vabim, da ko bomo ob koncu razlage vezila govorili o naših svetih, blaženih, Božjih služabnikih in častitljivih iz naše salezijanske družine, da se spominjajmo dragocenega pričevanja, ki nam ga dajejo s svojim življenjem.

Že sam don Bosko je v svoji veliki človečnosti bil prvi, ki je poiskal, zdravil in pomiril fante, ki so prihajali v Oratorij, potem ko so doživljali težke razmere čustvene revščine, ekonomskih nevšečnosti, osirotelosti in zapuščenosti. Tem fantom je omogočal vse bogastvo družinskega duha in preventivnega sistema v čudovitem ozračju, tudi duhovnem, s čimer jim je pomagal k ozdravitvi. Takšne rane so se pozdravile zaradi don Boskove očetovske drže, družinskega ozračja, veselja ter poti vere in prijateljstva z Jezusom, h kateremu je don Bosko vodil svoje fante.

V Morneseju so mati Mazzarello in prve sestre z žensko dovezetnostjo doživljale to srečevanje s človekostjo revnih deklic in deklet, sprejetih v prvo hišo hčera Marije Pomočnice.

In tako se je naša zgodba ponovila v toliko vejah naše salezijanske družine s tipično našo potezo, ki je tudi evangeljska in ki nam je dopustila zavzeti se in ozdraviti človekost vsake osebe, s katero smo se srečali.

– Gre za **svetost, ki je tudi ,dolžnost' in dar** (to je poklic, odgovornost, obveznost in dar). Svetost je udeležnost pri Božjem življenju, ni moralistično razumljeno izpopolnjenje, ki bi mu bilo lastno, da se ga da doseči zgolj z lastnimi napori. Kajti sveto življenje v prvi vrsti ni sad našega napora, naših dejanj. Bog, trikrat sveti (prim. Iz 6,3) nas napravlja svete po delovanju Svetega Duha, ki nam v notranjosti daje moč in voljo.

Svetost je obveznost in odgovornost. Je nekaj, kar lahko storiš samo ti: »Nebesa naj ti naklonijo, da boš lahko spoznal, katero besedo, katero Jezusovo sporočilo želi Bog povedati svetu s tvojim življenjem« (GE 24).

³⁰ Benedikt XVI., *Okrožnica Deus caritas est*, LEV, Roma 2005, 42.

Za posvečene v naši salezijanski družini ta dolžnost postane nepogrešljiva. Pavel VI. je to zelo jasno povedal: »Redovniško življenje mora biti sveto, sicer nima več razloga, da obstaja.«³¹

5. NEKAJ MOGOČIH KAZALNIKOV SVETOSTI

Dajem nekaj namigov, ki lahko veljajo za vsakega osebno in za naše poslanstvo. Naj navedem tele kazalnike:

– ***Živeti vsakdan kot mesto srečevanja z Bogom.***

Za srčiko salezijanskega duha, ki nas opredeljuje kot karizmatično družino, je značilno dejstvo, da gleda na življenje pozitivno in da ga dan za dnevno razumeva kot *mesto srečevanja z Bogom*. To mesto prečka celo omrežje odnosov, dela, veselja in sproščenosti, družinskega življenja, razvoja lastnih sposobnosti, darovanje, služenje ... vse živeto v luči Boga. To se uresničuje na zelo preprost način v zelo salezijanskem prepričanju, ki izhaja od samega don Boska: če hočeš biti svet, naredi dobro to, kar moraš narediti.

To je predlog svetosti vsakodnevnega življenja. Če sv. Terezija Avilska najde svetost med kuhinjsko posodo in če Frančišek Saleški dokazuje, da lahko kristjan živi sredi sveta, med obveznostmi in skrbmi življenja in je lahko svet, don Bosko s preprostim veseljem, natančnim izpolnjevanjem dolžnosti in življenjem iz ljubezni do Gospoda s svojimi fanti v Valdoccu ustvarja pravicato šolo svetosti.

– ***Biti ljudje in skupnosti molitve.***

Svetost je največji dar, ki ga lahko ponudimo mladini, in – dodam – danes mladi, otroci in njihove družine potrebujejo pričevanje našega življenja. In kot sem dejal, ta preprosta svetost bo najdragocenejši dar, ki jim ga lahko ponudimo.

In vendar, ta pot ni mogoča, ne da bi si prizadevali za globino življenja, ni mogoča brez pristne vere in molitve, ki je izraz prav te vere. Papež Frančiške trdi: »Ne verjamem v svetost brez molitve« (GE 147). In dejansko je vse to nemogoče brez domačnosti z Gospodom Jezusom: zahvalna molitev, izraz hvaležnosti transcendentnemu Bogu; prosilna

³¹ Pavel VI., *Nagovor 27. junija 1965*, v E. Viganò, *Riprogettiamo insieme la santità*, in ACS 303 (1981).

molitev, izraz srca, ki zaupa v Boga; molitev za druge, izraz bratske ljubezni; slavilna molitev, izraz priznavanja presežnosti Boga; molitev premišljevanja Besede, izraz učljivega in pokornega srca; evharistična molitev, vrh in izvir poti svetosti.

– **V svojem življenju gojiti sadove Svetega Duha:** ljubezen, veselje, mir, potrpežljivost, dobrohotnost, dobroto, zvestobo, blagost, obvladovanje samega sebe ... Svetost ni prepir, spor, nevoščljivost, ločevanje, naglica. »Svetost ti ne bo ničesar človeškega odvzela, saj gre za srečanje tvoje krhkosti z močjo milosti« (GE 34).

– **Uresničevati kreposti:** ne le zavračati zlo in navezovati se na dobro, ampak se nad dobrim navduševati, dobro izpolnjevati dobro, vse dobro ... Molitev in delovanje v svetu, služenje in podarjanje, pa tudi čas za tišino. Družinsko življenje in odgovornost pri delu. »Vse je mogoče sprejeti in vključiti kot del našega življenja na tem svetu; vse je del poti za dosego svetosti [...] posvečujemo pa se v odgovornem in velikodušnem spolnjevanju svojega poslanstva« (GE 26).

Potemtakem hoditi po dobri evangeljski poti v veselem in stanovitnem izpolnjevanju kreposti je prava preprosta pot svetosti.

– **Pričevati za občestvo.**

Pot svetosti doživljamo skupaj in pot svetosti je pot skupnosti in jo dosegamo skupaj. Svetniki so vedno skupaj, v družbi. Kjer je eden, najdemo še druge. Svetost vsakdanjika prebujajo občestvo in poraja »odnos«. Sveti postajamo skupaj. Ni mogoče biti sveti sami in Bog nas ne rešuje samih: »Zato se nihče ne odrešuje sam, kot osamljen individuum« (GE 6). Svetost se napaja z odnosi, z zaupanjem, občestvom, kajti krščanska duhovnost je v bistvu skupnostna, cerkvena (eklezijska), zelo drugačna in zelo oddaljena od elitne ali herojske vizije svetosti.

Drugače povedano, krščanske svetosti ni, kjer je pozabljeno občestvo z drugimi, kjer se pozabi iskati in gledati obraz drugega, kjer se pozablja na bratstvo in na revolucijo nežnosti.

– **Razumeti, da je življenje vsakogar poslanstvo.**

Papež odločno kliče, da bi svoje življenje razumeli kot poslanstvo. Včasih v težkih trenutkih se kdo vprašuje, kakšen smisel ima njegovo življenje, zaradi katerega razloga se spleča živeti, išče utemeljitev, zakaj

je na svetu, kakšen osebni prispevek lahko da ... V vseh teh okoliščinah se vprašuje: kakšno je moje poslanstvo? S tega vidika odkrijemo, da »kristjan ne more misliti na svoje poslanstvo v svetu, ne da bi ga sprejemal kot pot svetosti« (GE 19), in da v tem prizadevanju od sebe daje vedno najboljše.

Nekatere salezijanske hiše, kot Valdocco, Mornese, Valsalice, Nizza, Ivrea, San Giovannino ... že od začetka izpričujejo svetost kot izkušnjo, ki je deljena, ki cveti v prijateljstvu, v predanosti in služenju (danes rečemo življenje kot ‚poklic in poslanstvo‘).

– ***Iskati preprostost (ki ni lahkotnost) blagrov*** (prim. GE 70-91).

V oznanilu blagrov nam Jezus predstavlja pravo pot svetosti. Blagri »so kot kristjanova osebna izkaznica« (GE 63).

V blagrih nam je predložen način življenja, v katerem se uresničujejo procesi, ki tečejo od ubožstva srca, kar pomeni tudi strogost življenja, do odzivanja z blago ponižnostjo, in to v svetu, kjer z lahkoto pride do prepira in zaradi česar koli; od poguma, da se damo »prebosti« z bolečino drugega in imeti do njega sočutje, do iskanja pravičnosti s pravo lakoto in žejo, medtem ko si drugi razdeljujejo torto življenja, pridobljeno z nepravičnostjo, korupcijo in zlorabo oblasti.

Blagri vodijo kristjana, da gleda in deluje z usmiljenjem, kar pomeni pomagati drugim in tudi odpuščati; spodbujajo ga, da ohranja srce čisto in svobodno od vsega, kar packa ljubezen do Boga in bližnjega. Jezusov predlog nas spodbuja, da sejemo mir in pravičnost in da med ljudmi gradimo mostove. Prosi nas, da sprejemamo tudi nerazumevanje, dvoličnost v odnosu do samega sebe in končno vsa preganjanja, tudi najbolj sleparska, ki danes obstajajo.

– ***Rasti v malih dejanjih*** (GE 16).

To je še en preprost kazalnik, praktičen in dostopen vsem. Bog nas vabi k svetosti po malih dejanjih, po preprostih stvareh, po teh, ki jih nedvomno lahko odkrivamo v drugih in v nas samih uresničujemo v vsakdanjem življenju; opogumljeni tudi z dejstvom, da pot svetosti ni niti ena sama niti enaka za vse.

Po poti svetosti hodimo v lastnih okoliščinah kot moški in ženske. V tem smislu je ženska nežnost, uglajenost malih detajlov in dejanj čudovit zgled za vse. Zato papež Frančišek pravi: »Med različnimi oblikami želim

posebej omeniti, da se tudi ‚ženski genij‘ kaže v ženskih oblikah svetosti, ki so nepogrešljive za premislek o Božji svetosti, in [...] omeniti moram tudi številne neznane ali pozabljene ženske, ki so vsaka na svoj način podpirale in prenavljale družine in občestva z močjo svojega pričevanja« (GE 12).

– ***Vse, razen da se odpovemo letenju, saj smo bili ustvarjeni za vrhove!***

Toliko majhnih korakov je, ki nam lahko pomagajo na poti svetosti, preproste svetosti, anonimne, ki pa lepo oblikuje naše življenje. Kot sem dejal, vse lahko pomaga; vse, razen, da bi se odpovedali letenju, ko pa smo rojeni za vrhove! Saj smo »Božji izvoljenci, sveti in ljubljeni« (Kol 3,12).

To, kar bi rad povedal, je čudovito izrazil Mamerto Menapace³² v lepi zgodbi, metafori, ki govori o zagati, ali ostati na tleh ali poleteti k Bogu, k svetosti, proti vrhovom.

Takole gre pripoved.

Ko je kmet nekoč stopal po gorski stezi, je med skalovjem proti vrhu gore našel nenavadno jajce: preveč veliko je bilo, da bi bilo od kokoši in premajhno, da bi bilo nojevo.

Ker ni vedel, kaj bi to bilo, se je odločil in ga vzel s seboj.

Doma ga je pokazal ženi. Imela je puro, ki je valila na svojem gnezdu. Videč, da je bilo jajce približno takšne velikosti kot druga, ga je podtaknila v gnezdo k drugim.

Piščančki so polagoma zdrobili lupino, enako tudi malček iz jajca, najdenega na gori. Navzven je bil drugačen od drugih, a razlike niso bile takšne, da bi ga odstranili iz gnezda, čeprav je šlo za kondorjevega mladiča. Sicer ga je izvalila pura, a imel je drugačen izvor.

Mali kondor ni imel nobenega drugega vzornika, od katerega bi se učil, zato je ponavljal, kar je videl pri puranih. Hodil je za velikim puranom in skupaj z njim brskal za črvi, zrnjem in po smeteh. Ril je po zemlji, poskakoval in z grmičevja smukal plodove. Živel je v kurniku in se bal psov, ki so mu izmikali hrano. Čez noč se je v strahu pred podlasicami in drugimi plenilci povzpел na rožičevce. Tako je živel, posnemajoč, kar je videl pri drugih.

Včasih se je nekako čudno počutil. Zlasti ob tistih priložnostih, ko je bil sam zase, a to ni bilo pogosto. Kajti purani ne prenesejo samote, nočejo biti sami. To je vrsta, ki rada hodi skupaj v jatah, napihuje prsi

³² M. Menapace, *Cuentos rodados*, Patria Grande, Buenos Aires 1986 (naš prevod).

in se tako postavlja pred drugimi, razpira rep in za seboj vleče krila. Značilnost puranov je, da ne letajo, čeprav so zelo veliki.

Nekega poldneva, ko so beli oblaki jadrali po sijočem nebu, se je temu malemu ptiču zazdelo čudno ob pogledu na nenavadne ptiče, ki so veličastno jadrali po nebu, skorajda brez plahutanja s perutmi. V globinah svojega bitja je občutil močan sunek; nekaj takega kot stari klic, ki se je hotel prebuditi globoko v notranjosti. Njegove oči, vajene ozirati se predvsem po tleh v iskanju živeža, niso mogle razbrati tega, kar se je dogajalo v višavah. V srcu se mu je prebudilo velikansko domotožje: zakaj tudi jaz tako ne letam? Srce mu je bilo hitro in nemirno.

Mimo je prišel puran in ga vprašal, kaj počne. Posmehoval se mu je, ko mu je razložil. Dejal je, da je preveč romantična duša in naj neha sanjariti. Oni so pač drugačni. Vrne naj se v resničnost in ponudil se je, da ga bo popeljal tja, kjer je našel veliko zrelega sadja in obilico črvov. Ubogi zmedeni ptič si je opomogel od čarobnih trenutkov in šel za tovarišem, ki ga je odvedel nazaj v kurnik.

Vrnil se je v utečeno življenje, a v njem je še naprej glodalo globoko nezadovoljstvo in tam, kjer je bil, se je počutil tujca.

Nikdar ni odkril svoje prave kondorjeve istovetnosti.

Ostarel je in nekega dne poginil. Da, nesrečno je umrl, prav kakor je bil živel. In vendar je bil rojen za vrhove.

Gre za pot krščanske rasti v svetosti: »Ne bojmo se segati po višinah, k Božjim višavam; ne bojmo se, da Bog od nas preveč zahteva.«³³

6. POTI SVETOSTI DANES V LUČI ZGODOVINE SALEZIJANSKE DRUŽINE

– Veliko poti svetosti je

Vemo, da so nekateri sveti, ne vemo pa, kdo med njimi je bolj. Edino Bog pozna srca. V vsakem je kaka posebna lepota. Od človeka ne smemo zahtevati tega, česar ne zmore dati. Izreči to je spodbujajoče in ozdravljajoče. Sicer bo v nas raslo prepričanje, da ne moremo postati

³³ Benedikt XVI., *Kateheza pri splošni avdienci 13. aprila 2011: Insegnamenti VII (2011)*.

sveti, saj ne bomo nikdar kot svetniki, ki so nam bili postavljeni za vzor. »V svetost ni treba polagati več popolnosti, kot je dejansko je.«³⁴ To pomeni: krščansko herojstvo ni heroizem, krščanska popolnost ni perfekcionizem super heroja. »V hiši mojega Očeta je veliko bivališč« (Jn 14,2). Nebesa so kakor vrt: v njem je mesto tako za skromno vijolico kot za veličastno lilijo in vrtnico. *Nobena okoliščina ni neobvladljiva ovira za polnost veselja in življenja.*

Pri don Bosku ne najdemo samo Dominika Savia, Janeza Massaglia in Frančiška Besucca, ampak tudi Mihca Magoneja in še veliko drugih napornih fantov, katerih življenjska zgodba je zaznamovana z globokimi ranami. Med prvimi ustanovami salezijancev in hčera Marije Pomočnice imamo tudi prvo hišo za sirote in osebe, na najrazličnejše načine zaznamovane s krivico in travmami (Karel Braga, Lavra Vicuña ...).

So tudi zelo osebne rane: tako Beltrami kakor Czartoryski sta se zavedala, da zaradi bolezni nikdar ne bosta mogla živeti rednega oratorijanskega življenja. Frančišek Convertini je izkazoval skromne intelektualne sposobnosti in zgolj njegova izžarevajoča svetost je predstojnike prepričala, da je lahko nadaljeval pot do duhovništva. Aleksandrina Marija da Costa je bila zaradi ohromelosti priklenjena na posteljo. V enakem položaju je bil Nino Baglieri. Tudi salezijanska mistikinja Vera Grita je po nesreči doživljala podobno kalvarijo.

Tako **v don Boskovi hiši** najde mesto in sprejetost cela vrsta ljudi, zaznamovanih z ranami zaradi družinskih ali osebnih okoliščin; ljudi, ki bi zgolj na osnovi merila človeške previdnosti ali učinkovitosti vanjo nikakor ne bili sprejeti. To so liki, ki ob površnem pogledu nanje v vsem odstopajo od vesele živahnosti salezijanskega duha. In vendar v luči vere se izkaže, da nobena osebna okoliščina ne pomeni ovire za svetost.

– **Vsak svetnik je utelešena Božja beseda**

Ne obstajata dva enaka svetnika. Posnemati svetnike ne pomeni preslikavati jih. Vsakdo potrebuje svoj čas in ima svojo pot, kajti »poti svetosti so osebne«.³⁵

³⁴ P. Catry, «Le tracce di Dio», in Aa. Vv., *La missione ecclesiale di Adrienne von Speyr. Atti del 2° Colloquio Internazionale del pensiero cristiano*, Jaca Book (= Già e non ancora), Milano 1986, 32 citato in L. M. Zanet, *La santità dimostrabile. Antropologia e prassi della canonizzazione*, Dehoniane, Bologna 2016, 204.

³⁵ Janez Pavel II., *Apostolsko pismo Novo Millennio Ineunte*, Rim 2001, 31.

Osvetje (galaksija) svetosti je prostrano in raznolično, zato je ne smemo sploščiti na nedoločno usmerjenost k dobremu, ampak jo moramo presojati kot neizčrpen izvir navdiha in zmožnosti rasti. Svetniki so žive podobe evangelija, ki tolmačijo njihovega pristnega duha, in so ogledalo, v katerem odseva obličje Jezusa Kristusa, Svetnika Božjega. Razširjajo dar dobrote in lepote, ne podlegajo minljivi in prehodni modi časa in z zavzetostjo vedno mladostnega srca omogočajo čudež ljubezni. Po moči milosti svetniki spreminjajo svet in tudi Cerkev, ki tako postaja bolj evangelijska in s svojim pričevanjem bolj zaupanja vredna.

Sveti Duh, ki je navdihoval pisatelje Svetega pisma, je isti, ki razvema svetnike za razdajanje življenja za evangelij. Njihov različen način utelešenja svetosti je nezgrešljiva pot za živo in učinkovito hermenevtiko (razlaganje) Božje besede.

– Vsak svetnik iz naše salezijanske družine nam sporoča, da je svetost mogoča

Vsak naš svetnik, blaženi, častitljivi in Božji služabnik je prinašalec bogastva vidikov, ki zaslužijo večji preudarek in uveljavljanje. Na različnih obrazih motrimo diamant; nekateri obrazi so bolj opazni in privlačni, drugi manj vabljeni, a zato nič manj resnični in odločilni. Poznati in dati poznati te izredne osebnosti vernikov spodbudi večje vključevanje na njihovo pot, navdušeno zanimanje za dogodke iz njihovega življenja ter radostno udeležnost pri načrtih in upanju, ki je poživilo njihove korake.

Na tem mestu vam predstavljam nekaj zgledov.

– Svetost mladih »v naši hiši«

S pričevanju Dominika Savia, Lavre Vicuñe, Zefirina Namuncurája, petih mladih oratorijancev iz Poznanja, Alberta Marvellija in drugimi, je 46 svetih in blaženih mladih ljudi naše salezijanske družine v starosti pod 29 let.

Še posebej zaslužijo omembo nekateri vidiki v pričevanju sv. Dominika Savia:

- Sklicevanje na preventivno stvarnost ne le kot vzgojni vidik, ampak kot teološko dejstvo. V njegovem življenju je bila, kakor pričuje sam don Bosko, preventivna milost, ki deluje in se razodeva.³⁶

³⁶ Don Bosko se spominja: »V njem sem prepoznal duha, docela po Gospodovem

- Odločilno mesto, ki ga je imelo zanj prvo sveto obhajilo.³⁷
- Dejstvo, da je nekakšen pobudnik in učitelj po Božjih poteh (tako kot ga je don Bosko videl v sanjah v Lanzu leta 1876), kar je potrjeno v življenju toliko naših blaženih, častitljivih in Božjih služabnikov, ki so za svoje napravili Dominikove sklepe: Lavra Vicuña, Zefirin Namuncurá, Jožef Kowalski, Albert Marvelli, Jožef Quadrio, Oktavij Ortiz Arrieta.
- Dominikova vloga pri ustanavljanju Družbe Brezmadežne, vzgajališče prihodnje salezijanske družbe, v povezavi z Janezom Massaglio, pravim prijateljem v zadevah duše, o kateri je don Bosko trdil: »Če bi hotel zapisati lepe poteze kreposti mladega Massaglie, bi v veliki meri moral ponoviti, kar je rečeno o Saviu, čigar zvest privrženec je bil, dokler je živel.«³⁸
- **Misijonska svetost salezijanske karizme** se odraža v znatnem številu moških in žensk, posvečenih in laikov, ki poudarjajo oznanjevanje evangelija, inkulturacijo vere, promocijo ženske, branjenje pravic revežev in domorodcev, ustanavljanje lokalnih Cerkev. Zelo zgovorno je

duhu, in nemalo sem bil presenečen na delom, ki ga je Božja milost že opravila v tem nežnem srcu«, G. Bosco, *Vita del giovanetto Savio Domenico allievo dell'Oratorio di S. Francesco di Sales con appendice sulle grazie ottenute per sua intercessione*, Ed. 5, Torino, Tipografia e Libreria Salesiana 1878 in ISS, *Fonti Salesiane. 1. Don Bosco e la sua opera. Raccolta antologica*, LAS, Roma 2014, 1039.

³⁷ Začudenje je v življenjski zgodbi Dominika Savia tipično evharistično in v dnevu prvega svetega obhajila najde trenutek milosti; prvo obhajilo kot seme, ki, če je negovano, postane vir veselega življenja in odločnega prizadevanja: »Tega dneva se je vedno spominjal in lahko ga imenujemo pravi začetek ali še bolje nadaljevanje življenja, ki je lahko zgled za katerega koli krščanskega vernika. Ko je po več letih govoril o svojem prvem svetem obhajilu, je z njegovega obraza izžarevalo veselje. »Oh, je imel navado reči, to je bil zame najlepši dan, véliki dan. Zapisal si je nekaj spominov, ki jih je ljubosumno čuval v molitveniku in jih pogosto prebiral [...] 1. Pogosto bom hodil k spovedi in pristopil k obhajilu vedno, ko mi bo spovednik dovolil; 2. Posvečeval bom Gospodove dneve; 3. Moja prijatelja bosta Jezus in Marija; 4. Rajši umreti kakor grešiti«. Te besede, ki si jih je pogosto priklical v spomin, so bile kot vodilo njegovih dejanj vse do konca življenja.« (G. BOSCO, *Vita del giovanetto Savio Domenico allievo dell'Oratorio di S. Francesco di Sales con appendice sulle grazie ottenute per sua intercessione*, Ed. 5, Torino, Tipografia e Libreria Salesiana 1878 in ISS, *Fonti Salesiane. 1. Don Bosco e la sua opera. Raccolta antologica*, LAS, Roma 2014, 1032).

³⁸ *Prav tam*, 1067.

dejstvo, da je lep delež bratov in sester iz naše salezijanske družine, ki so v postopku za prepoznanje herojskih kreposti in njihove svetosti, bilo misijonarjev oz. misijonark (bl. Marija Romero Meneses HMP; bl. Marija Troncatti HMP; častitljivi Vincenc Cimatti).

- **Žrtveno-oblativna svetost**, ki izraža globoke korenine gesla »Daj mi duše, drugo vzemi«. Začetnik te razsežnosti je častitljivi Andrej Beltrami (1870–1897), čigar pričevanje je vzorčno za eno strujo salezijanske svetosti, ki se začinja s trojico Andrej Beltrami, Avgust Czartoryski, Alojzij Variara, čez čas pa pridejo drugi veliki liki kot bl. Evzebija Palomino, bl. Aleksandrina Marija da Cosa, bl. Lavra Vicuña, ob tem pa ne smemo pozabiti cele vrste mučencev (med njimi je treba omeniti 95 mučencev iz španske državljanske vojne, med katerimi so mnogi mladi sobratje v začetni formaciji in mladi duhovniki).
- **Razsežnost »ranjene družine«**: družine, v katerih je odsoten vsaj eden od starševskih likov, ali pa družine, kjer navzočnost matere in/ali očeta iz različnih razlogov (fizičnih, psihičnih, moralnih in duhovnih) za otroke pomeni težavo. Don Bosko, ki je izkusil prezgodnjo smrt očeta in ga je preudarna mati Marjeta umaknila od doma, želi, da je salezijanska ustanova še zlasti namenjena »ubogi in zapuščeni mladini«.
- **Blažena Lavra Vicuña**, rojena v Čilu leta 1891, ki ni poznala svojega očeta in mati se preseli k bogatemu posestniku Manuelu Moru v Argentino. Lavra, ranjena zaradi moralnega prekrška svoje matere, daruje zanjo svoje življenje.
- **Božji služabnik Karel Braga**, rojen v Valtellini (sever Italije) leta 1889. Še kot čisto majhnega ga je zapustil oče, mater so umaknili, ker so jo zaradi nepoznavanja in obrekljivosti imeli za psihično neuravnoteženo. Srečeval se je z velikimi ponižanji in velikokrat je postavljena pod vprašaj pristnost njegovega salezijanskega poklica, a je v tem trpljenju zmožal zoreti v odpuščanju in izkazoval globoko očetovstvo in dobroto zlasti do staršev sobratov.
- **Poklicna razsežnost**: v okviru dvestoletnice rojstva sv. Janeza Boska sta bili beatifikaciji dveh sobratov mučencev, ki poudarjata nekatere konstitutivne vidike naše karizme.
- Osebnost **Štefana Sándorja** (1914–1953), za blaženega razglašen 2013 (postopek se je začel 2006), spominja na dopolnilnost

dveh oblik istega salezijanskega posvečenega poklica, na laiško (salezijanec brat) in duhovniško. Sijajno pričevanje Štefana Sándorja kot salezijanca laika nagovarja z jasno in odločno poklicno izbiro, z zglednostjo življenja, z vzgojno vplivnostjo in apostolsko rodovitnostjo; nanj se lahko sklicujemo, ko predstavljamo poklic salezijanca laika, ki je prednostno deloval za mlade vajence in mlade iz delavskega okolja.

- **Tit Zeman** (1915–1969), za blaženega razglašen v Bratislavi 30. septembra 2017 (postopek se je začel 2010). Ko je češkoslovaški komunistični režim aprila 1950 prepovedal redovnike in jih začel trpati v koncentracijska taborišča, je Tit začel organizacijo tajnih potovanj v Turin, kjer bi mladi salezijanci lahko dokončali študij. Zadal si je tvegano nalogo in pripravil dve odpravi za približno 20 mladih salezijancev. Med tretjo, v kateri so bili tudi drugi ubežniki, so ga aretirali. Podvržen je bil trdemu procesu, med katerim so ga označili za izdajalca domovine in vatikanskega ovaduha ter ga obsodili na smrt. Svojo kalvarijo je preživel v duhu žrtvovanja in darovanja: »Tudi če bi izgubil življenje, ga ne bi imel za zapravljenega, vedoč, da je vsaj eden izmed tistih, ki sem jim pomagal, namesto mene postal duhovnik.«

- **»Salezijanska očetovska in materinska« razsežnost:** ob zgledu vélikega don Boskovega očetovstva se med drugim spominjamo sv. Marije Dominike Mazzarello, bl. Mihaela Rue, bl. Filipa Rinaldija, bl. Joséja Calasanza, častitljive matere Marjete, častitljivega Vincenca Cimattija, častitljive Terezije Valsè, častitljivega Avgusta Arribata, Božjega služabnika Karla Brage, Božjega služabnika Andreja Majcna ...

- **Škofovska razsežnost:** v pisani družini svetosti, ki je vzcvetela v don Boskovi šoli, je tudi lepo število škofov, ki so po škofovskem služenju na poseben način utelesili pastoralno ljubezen, tipično za salezijansko karizmo: Alojzij Versiglia (1873–1930), mučenec in svetnik; Alojzij Olivares (1873–1943), častitljivi; Štefan Ferrando (1895–1978), častitljivi in ustanovitelj; Oktavij Ortiz Arrieta (1878–1958), častitljivi; Avgust Hlond (1881–1948), častitljivi, kardinal; Anton de Almeida Lustosa (1886–1974), Božji služabnik; Oreste Marengo (1906–1998), Božji služabnik.

– **Razsežnost »karizmatičnega izvora«.** Zelo zanimivo je, da kot svetnike častimo nekatere, ki so nekatera obdobja življenja bili z don Boskom, pri njem cenili svetost ter apostolsko in vzgojno rodovitnost, potem pa so v duhu evanđeljske svobode šli svojo pot in ob svojem času postali ustanovitelji svojih daljnovidnih ustanov, pri čemer jih je vodila ljubezen do ubogih in brezmejno zaupanje v Previdnost: sv. Leonardo Murialdo, sv. Alojzij Guanella, sv. Alojzij Orione.

Ta opisana lepa stvarnost nas napolnjuje z odgovornostjo in nas opogumlja. Jasno se da razbrati, da smo čuvarji dragocene dediščine, ki zasluži, da jo bolje poznamo in ovrednotimo. Nevarnost je, da bi to bogastvo svetosti omejili na liturgično obhajanje, ne bi pa v polnosti uvideli duhovnih, pastoralnih, vzgojnih, kulturnih, zgodovinskih, družbenih, misijonarskih ... razsežnosti. Sveti, blaženi, častitljivi in Božji služabniki so kot kepe dragocene kovine, ki so iztrgane iz temačnosti rudnika, da lahko v Cerkvi in salezijanski družini izžarevajo lepoto Kristusove resnice in ljubezni.

– **Pastoralni vidik** njihovih osebnosti govori o učinkovitosti teh likov kot uspešnih zgledov krščanstva, živetega v posebnih socialno-kulturnih in političnih okoliščinah sveta, Cerkve in same salezijanske družine.

– **Duhovni vidik** vsebuje povabilo k posnemanju njihovih kreposti kot izviru naviha in sposobnosti načrtovanja za naš slog življenja in naše poslanstvo. Pastoralna in duhovna skrb za kak postopek je pristna oblika pedagogike svetosti, za katero bi morali biti zaradi svoje karizme še posebno dovezetni in pozorni.

Komentar vezila sklepam z bogato in natančno informacijo, ki prihaja iz naše postulate. Gotovo bo vzbudila veliko zanimanje naše salezijanske družine in na poseben način vseh vej čudovitega salezijanskega drevesa, ki imajo katerega svojih članov vključenega v te postopke. Kot je zapisal don Rua, svetost vseh nas, njegovih sinov in hčera, pomeni dokaz živete svetosti, ki nam jo je kot dediščino zapustil sam don Bosko, ljubljeni oče vse salezijanske družine, razširjene po vsem svetu.

Dragi moji bratje in sestre, mirno lahko zatrdim, da največja nuja, ki jo opazim v današnjem salezijanskem svetu, ni ta, da bi še več naredili,

načrtovali nove stvarnosti, uvajali nove navzočnosti ..., ampak da pokažemo, kar naše življenje osebno in kolektivno sporoča, naš način življenja evangelija, ki se razvija in razširja skozi čas, kot nadaljevanje načina Jezusovega življenja.³⁹ Končno, v *igri je naša svetost!*

Bodimo sveti, kot je bil naš oče in ustanovitelj naše lepe salezijanske družine, danes razširjene po vsem svetu.

Papež Janez Pavel II., danes svetnik, nas je nagovoril z navdušujočim pozivom, ki, čeprav je bil tedaj namenjen salezijancem, velja za vso salezijansko družino na splošno in za vsako njeno vejo. Ponovno mu prisluhnimo kot besedi, namenjeni vsakomur izmed nas in našim ustanovam. Takole je dejal:

»Pogumno ponovno predložite ‹teženje k svetosti› kot pglavitni odgovor na izzive današnjega sveta. Končno ne gre toliko za prevzemanje novih dejavnosti in pobud kot za življenje in pričevanje evangelija brez kompromisov, da to spodbuja svetost pri mladih, ki jih srečujete. Salezijanci tretjega tisočletja! Bodite navdušeni učitelji in vodje, sveti in vzgojitelji svetnikov, kot je bil sv. Janez Bosko.«⁴⁰

Prosimo Marijo, mater in pomočnico, naj nam nakloni potrebne luči, da bomo jasno videli in stopali s pravim srcem po tej poti življenja. Naj podpira prizadevanje vsakogar in celotne salezijanske družine na poti salezijanske svetosti v dobro tistih, katerim smo poslani, in nas samih.

Naj ona, Mati, izvedenka v Duhu, v nas naredi čudesa milosti, kot je to storila pri vseh naših svetnikih.

Naj nas spremlja in vodi Pomočnica.

Želim vam rodovitno leto in naj bo polno sadov svetosti.

Z ljubeznijo

Ángel Fernández Artime

VRHOVNI PREDSTOJNIK

³⁹ Prim. VC, 62.

⁴⁰ Janez Pavel II., *Sporočilo Janeza Pavla II. ob začetku 25. VZ*, v CG25, 143.

SVETOST, ŽIVETA V SALEZIJANSKI KARIZMI

Poslej naj bo naš moto: svetost sinov naj bo dokaz svetosti očeta (don Rua).

Seznam na dan 31. decembra 2018. Naša postulatura navaja 168 svetih, blaženih, častitljivih, Božjih služabnikov. Postulatura neposredno spremlja 50 postopkov. Še 5 drugih postopkov je zaupanih naši postulaturi.

SVETI (9)

sv. Janez Bosko, duhovnik (datum kanonizacije: 1. april 1934) – (Italija)

sv. Jožef Cafasso, duhovnik (22. junij 1947) – (Italija)

sv. Marija Dominika Mazzarello, devica (24. junij 1951) – (Italija)

sv. Dominik Savio, mladenič (12. junij 1954) – (Italija)

sv. Leonardo Murialdo, duhovnik (3. maj 1970) – (Italija)

sv. Alojzij Versiglia, škof, mučenec (1. oktober 2000) – (Italija - Kitajska)

sv. Kalist Caravario, duh., mučenec (1. oktober 2000) – (Italija - Kitajska)

sv. Alojzij Orione, duhovnik (16. maj 2004) – (Italija)

sv. Alojzij Guanella, duhovnik (23. oktober 2011) – (Italija)

BLAŽENI (118)

bl. Mihael Rua, duhovnik (datum beat.: 29. oktober 1972) – (Italija)

bl. Lavra Vicuña, mladenka (3. september 1988) – (Čile - Argentina)

bl. Filip Rinaldi, duhovnik (29. april 1990) – (Italija)

bl. Magdalena Morano, devica (5. november 1994) – (Italija)

bl. Jožef Kowalski, duhovnik, mučenec (13. junij 1999) – (Poljska)

bl. Frančišek Kęsy, laik, in 4 tovariši, mučenci (13. junij 1999) – (Poljska)

bl. Pij IX., papež (3. september 2000) – (Italija)

bl. Jožef Calasanz Marqués, duhovnik, in 31 tovarišev, mučenci (11. marec 2001) – (Španija)

bl. Alojzij Variara, duhovnik (14. april 2002) – (Italija - Kolumbija)

bl. Artemij Zatti, redovnik (14. april 2002) – (Italija - Argentina)

bl. Marija Romero Meneses, devica (14. april 2002) – (Nikaragva - Kostarika)

bl. Avgust Czartoryski, duhovnik (25. april 2004) – (Francija - Poljska)

bl. Evzebija Palomino Yenes, devica (25. april 2004) – (Španija)

bl. Aleksandrina Marija Da Costa, laikinja (25. april 2004) – (Portugalska)

bl. Albert Marvelli, laik (5. september 2004) – (Italija)

bl. Bronislav Markiewicz, duhovnik (19. junij 2005) – (Poljska)

bl. Henrik Sáiz Aparicio, duhovnik in 62 tovarišev, mučenci (28. oktober 2007) – (Španija)

bl. Zefirin Namuncurá, laik (11. november 2007) – (Argentina)
bl. Marija Troncatti, devica (24. november 2012) – (Italija – Ekvador)
bl. Štefan Sándor, redovnik, mučenec (19. oktober 2013) – (Madžarska)
bl. Tit Zeman, duhovnik, mučenec (30. september 2017) – (Slovaška).

ČASTILJIVI (17)

častitljivi **Andrej Beltrami**, duhovnik, (datum dekreta super virtutibus: 15. december 1966) – (Italija)
častitljiva **Terezija Valsè Pantellini**, devica (12. julij 1982) – (Italija)
častitljiva **Doroteja Chopitea**, laikinja (9. junij 1983) – (Španija)
častitljivi **Vincenc Cimatti**, duh. (21. december 1991) – (Italija - Japonska)
častitljivi **Simon Srugi**, redovnik (2. april 1993) – (Palestina)
častitljivi **Rudolf Komorek**, duhovnik (6. april 1995) – (Poljska - Brazilija)
častitljivi **Alojzij Olivares**, škof (20. december 2004) – (Italija)
častitljiva **Marjeta Occhiena**, laikinja (23. oktober 2006) – (Italija)
častitljivi **Jožef Quadrio**, duhovnik (19. december 2009) – (Italija)
častitljiva **Lavra Meozzi**, devica (27. junij 2011) – (Italija - Poljska)
častitljivi **Attilio Giordani**, laik (9. oktober 2013) – (Italija - Brazilija)
častitljivi **Jožef Avgust Arribat**, duhovnik (8. julij 2014) – (Francija)
častitljivi **Štefan Ferrando**, škof (3. marec 2016) – (Italija - Indija)
častitljivi **Frančišek Convertini**, duh. (20. januar 2017) – (Italija - Indija)
častitljivi **Jožef Vandor**, duh. (20. januar – 2017) – (Madžarska - Kuba)
častitljivi **Oktavij Ortiz Arrieta**, škof (27. februar 2017) – (Perú)
častitljivi **Avgust Hlond**, kardinal (19. maj 2018) – (Poljska)

BOŽJI SLUŽABNIKI (24)

V teku je postopek pregleda Positio ali Redakcije

Elija Comini, duhovnik (Italija)
Ignacij Stuchly, duhovnik (Češka)
Anton De Almeida Lustosa, škof (Brazilija)
Karel Crespi Croci, duhovnik (Italija – Ekvador)
Konstantin Vendrame, duhovnik (Italija - Indija)
Janez Świerc, duhovnik e 8 tovarišev, mučenci (Poljska)
Oreste Marengo, škof (Italija - Indija)
Karel Della Torre, duhovnik (Italija - Tajska)

V pričakovanju potrditve škofijskega postopka

Ana Marija Lozano, devica (Kolumbija)

V teku je škofijski postopek

Matilda Salem, laikinja (Sirija)

Andrej Majcen, duhovnik (Slovenija)

Karel Braga, duhovnik (Italija – Kitajska – Filipini)

Anton Baglieri, laik (Italija)

Antonija Böhm, devica (Nemčija - Mehika)

Rudolf Lunkenbein, duhovnik (Nemčija – Brazilija) in **Simão Bororo**, laik (Brazilija), mučenca